

ТРУД СЕ ИСПЛАТИО

Да су рад и упорност темељ сваког успеха својим примером потврђује и ова девојка која преданошћу и посвећеношћу спорту испишује златне странице своје спортске каријере. Трофеји су њена слабост, а карате пасија. Са само непуних 18 година она је европска шампионка и светска вицешампионка. Злато из Италије преточено је у светско сребро у Пођу, у Пољској на првенству одржаном од 25. до 28. октобра. Заједно са своје две другарице, Маја Дукић се вратила у земљу са још једним у низу трофеја.

–Ово је наш највећи успех. Злато нам је у финалу измакло за само 0,2 поена. Али сада, када су се страсти стишале, треба бити реалан. Румунке су једна од најквалитетнијих светских репрезентација, иза себе имају бројне наступе и заслужено су се окитиле златом. Ми смо, свакако, задовољне приказаним. Пре свега, зато што је ово наше прво учешће на светском шампионату, а већ смо се попеле на победничко постоље. Успех је утолико већи што је постигнут у конкуренцији 48 земаља.

Иако су у Пољску отишле повређене јер су напорне и дуге припреме спроведене у Бугарској оставиле трага, девојке су све инпресионалирале својим наступима, већ у елиминационим борбама, али су прво лице показале тек у полуфиналу и финалу где су се опробале са тренутно светским велесилама Швајцарском, Русијом, Белорусијом и Румунијом.

–Велика сатисфакција и подстрек био нам је одличан наступ у полуфиналним борбама тако да смо у финале ушле потпуно растеређене са само једним циљом – да одра-

димо кату што најбоље можемо и тако на најдостојанственији начин репрезентујемо нашу земљу и српски карате. Да смо у томе успеле посведочиле су овације публике и честитке судија. Поред резултата који смо постигле врло је значајно што смо оним што смо приказале скренуле пажњу на себе карате света. Ми већ од 2004. године, од када наступамо заједно, у континуитету бележимо добре резултате и већ смо се навикле на атмосфере које владају на великим такмичењима. Али, морам признати да сам сада по први пут, можда због јаке конкуренције, посумњала у своје квалитете. Ипак, после свега важно је да су се труд и уложени рад исплатили – искрена је Маја.

Где год да се појаве оне су претеденти за највећи успех. Судје и друге такмичаре фасцинира њихово јединство и психичко-физичка уиграност. Занимљиво је да су први пут наступиле заједно пре неколико година и то сасвим случајно. Од тада знају само за успехе. Ипак, шта се дешава када се нађу једна против друге?

–Није свеједно, бар мени. Без обзира што се на домаћим такмичењима редовно налазимо једна против друге, још увек се нисмо навикле да се доживљавамо као противнице. Мислим да смо у тим ситуацијама мање мотивисане и готово да нам није важно која ће бити прва, друга или трећа. Не знам колико је то добро, али тако је.

–Немам проблем са популарношћу. То сам пребродила као млађа, али морам признати да ми пуно значи када у фриџу приметите моје успехе. Ја можда не живим овде, али где год се појавим на такмичењима представљам и свој град.

Лагала бих ако бих рекла да веровање и подршка других не годе. Али су и велико оптерећење. Ни мало није лако када вас људе испрате на такмичење са само једном реченицом: “Вратите се са медаљом“. И ми смо их навикле на то. Има то и своју лепшу страну. Нас тек очекују велика такмичења и велики изазови и добро је што смо се кроз млађе селекције прекалили за сва искушења која нас очекују, па и притисак околине да увек морамо бити најбоље. Догодине нас чека европско првенство у Берлину у конкуренцији омладинки и биће то сјајна прилика да покажемо колико смо физички и психички јаке и стабилне.

Конкуренција је углавном позитивно стимулише и мисли да је најбоља онда када је најтеже. Већ годинама раде као тим и једна другу одлично познају.

–Када паднем у том борбеном смислу, моје другарице су ту да ме бодре и мотивишу. И то успева. Позната сам као тремарош што у спорту баш и није популарно, али када изађем на татами и почнем да радим кату више ништа не примећујем. Усредсредим се на рад и жељу да урадим што најбоље могу.

Иза себе има велике успехе, похвале и признања стручњача, али јој највише годе честитке оних најближих, родитеља и пријатеља иако признаје да не воли када је родитељи прате на такмичењима.

Морам рећи да сам била врло почаствована када сам прошле године била позвана на новогодишњи пријем код председника. Знате, најтеже је успети у својој средини и доћи до тог ступња да вас и у вашој средини поштују и цене. Ваљда сам на путу да и ја то остварим – каже ова симпатична и амбициозна девојка.

С. Р.